

מסורת הש"ס

(א) במדות (ל); (ב) קטן 6.
 ב"ב קנה: דה; מו;
 (ג) [בפלה כח. מכות סח.];
 (ד) שנת קנה. ב"ב כ. [חוס];
 שנת פט"ו, (ט) ז"ל שנת.
 יעב"ז, (ו) וועי הישג דה
 מו: [מסו] ד"ה דברי ב"ה.

גליון הש"ס

נב" אפר רב יוסף היינו
 דשמענא. ענין זה לעיל טו
 ע"כ שנת סח ע"כ:

לענין רש"י

אדול"ר [ארוול"ד].
 קפריין.

מוסף רש"י

שלא ראה שעה אחת נכשרו. שלקה ממעי אמו: כיפה. אדול"ר
 שאין קילוח השתן הולך למרחוק כשהוא מטיל כלפי מעלה ואין נעשה
 ככיפה: דאפי' אימיה. לחס בתנור: נטיה. שמחממתה חוס
 התנור וחוס הנזירים: שיכר מרקא. שר מזון. ואיכא דאמרי חוס:
 ולא ידענא מאי ניהו. כלומר ולא
 ידענא ממאי הוי. לינא אחריתא ה"ג
 היינו דשמענא לאמי כל שממעי אמו
 לקוי ולא ידענא מאי היא כלומר לא
 הוה ידענא איכא קאי אבל השתא
 ודאי ידענא דסריס חמה קמפרש
 ואזיל: וליחוש שמה דבריא צינסיס.
 שעה אחת ואשכח דהוה ליה שעת
 הכושר: בודקין אוסו. בנכורות קאי.
 חוורור והמים הקצועים הרי זה מוס
 ואיזה הוא חוורור הקצוע כל ששהה
 שמונים יום רבי חנינא בן אנטיגנוס
 אומר בודקין אותו שלש פעמים בתוך
 פ' יוס בראש פ' ובאמצע פ' ובסוף פ'
 אבל בנדיקה תחלה וסוף לא קני
 שמה צינסיס עבר ונמא שאין קצוע
 ולא אמרינן הואיל ותחלתו וסופו לקוי
 ודאי לא: עבר: נחד אצ. לענין:
 לנלוים גופא. סריס חמה מחמת חולי
 כל הגוף הוא: יציאו ראי. אס ב"ד
 מנציקין את היצמה לחלץ וליצס
 יציאו קרובי היצמה ראי שוה בן
 כ' ומפיטר בלא חליצה ויצוס: והוא
 הסריס. כלומר ונולדו בו סימני סריס.
 והכי מפרש בנדה ב' יואל דופן (דף
 מו): דאי לא נולדו לו סימני סריס
 לאמרינן דאי הוי מיימי משום קטנות
 הוא ומחזיקין ליה כקטן עד רוב
 שנותיו: הוכר כדברי ב"ה. אלמא
 ל' אליעזר סריס חמה לא חליץ:
 פ"ש כו'. כי ממני' וסמי הך דלעיל
 מקמי תרמי ושמע מינה מההיא דהר
 ב"ה. אי נמי מדקא מיימי מעשה
 דלעיל כדמרי' לדברי' ש"מ מההיא
 דלעיל דהר ב"ה וממתינתין ליכא
 למיפשט הכי דקמי' ש"ס לו רפואה
 משום דמשמע דמסבא קאמר הכי:
 וי סנ הדי. הוכר כדברי ב"ה לאו
 אמאי דאמרי לא חולץ אלא לאשמעי'
 דעד שיהא לו עשרים חשיבין ליה קטן
 אס לא הביא ומכאן ואילך אמרינן
 גדול הוא אס לא הביא אלא שוה
 סריס וחיצי צעונשין שנתורה: איסמר
 גרסינן: מן י"ז עד י"ח. אחינוקת
 קאי כרבי אליעזר דאמר נקבה כב"ש
 ומרישא נמי שמעינן ליה דקאמר י"ז
 יום אחד ואי בתינוק אין ומנו להביא

עד י"ג שנה ויום אחד ב' יואל דופן
 ואילך ב' יואל דופן במסכת נדה (סז):
 (נעשה סריס למפרע. אידי דליירי בלשון זכר קמי' סריס כיון שעברה) שמנה עשרה כרבי אליעזר ולא
 הביא אע"פ שחור והביא אינו כלום דלא אמרינן כיון דהשתא אייתי איגלאי מילתא דעד השתא קטן הוה דשעירות תליא מילתא אלא בסריס
 מחזיקין ליה וחשיבין לה בת עושין משנים עשר ואילך שהיתה ראויה להביא דאמר האי דלא אייתי משום דסריס הוה והא דמניא לקמן דאפילו
 הביא לאחר מכאן הרי הוא כסריס לכל דבריו למפרע הוא דקאמר ומשנים עשר הוה גדולה וסריס הוה: ושמואל אמר קטן הוה
 באותה שעה. דלא מחזיקין ליה בגדול אלא משמונה עשר ואילך שהוא מוחזק בסריס והא דמניא לקמן הרי הוא כסריס לכל דבריו
 מכאן ולהבא קאמר אבל למפרע הוה קטן. והוא הדין נמי דאפילו לא הביא לאחר זמן קחשיב ליה שמואל קטן עד י"ח ומשום רב נקיט ליה
 לאשמעוהו ברותא דאע"ג דחור והביא סריס הוא: לרב. דאמר נעשה גדול למפרע מ"ז ואילך: איילוני' לר"מ יואל לה קנס. מחמיס כסף
 אלמנה תניא בחסכת כתובות (דף לה): איילוני' אין לה לא קנס ולא פתוי באלו נעירות ומוקמינן לה כר"מ דאמר קטנה אין לה קנס ואיילוני'
 הואיל ואין לה שערות קטנה היא צינסיס שהיתה ראויה לנעירות ולא אמרינן כיון שעברו י"ח ולא הביאה נעשית גדולה למפרע לחייב קנס את
 האונסה דימי נעירות: א"ל אצ"י מקטנסה יאסה לבגר. לעולם נעשית גדולה למפרע והא דאין לה קנס לר"מ משום דמקטנסה יאסה לבגר
 דנעירות צינסיס תלויין וזו שאין לה סימנים חשיבין כל ימי קטנותה קטנה וצינסיס נעירות בוגרת וזו וזו לר"מ אין לה קנס אבל לרבנן איילוני' צינסיס
 קטנותה יס לה קנס דרבנן פליגי עליה ואמרי קטנה יס לה קנס. ימי קטנות עד שנים עשר שנה ויום אחד: א"ל רב יוסף שפיר קאמרת וכל כי
 הוי מיילי מעלייתא כו': סימני סריס ואיילוני' אין עושין בזה מעשה. להחזיקם בגדולים וסריסים עד שיהיו בני עשרים ולא הביאו ומשנים עשר
 עד עשרים מנפיק להם אס יציאו הרי הם קטנים עד עכשיו ואס לא יציאו גדולים הם: וכן ה'. שנוהל לה' חדשים אין עושין בו מעשה להחזיקו
 כן קיימא בשביל סימנים כלומר אע"פ שגמרו סימני שעריו ונפדו כשנוהל אפ"ה לא אמרינן בר קיימא הוא ודאי עד שיהיה בן עשרים שנה:
 מפני

הערל פרק שמיני יבמות

פ. אב"ה חלב מבן י"ב שנה ועד בן י"ח. בנקה איירי וכו' אליעזר

ואידי דנקט לשון זכר נקט סימני סריס ולא נקט סימני
 איילוני' דלא מסביר למימר דסברי לה כב"ש: ולאחר מכאן הביא
 שערות. ברותא נקט דאף על פי שהביא שערות לא אמרינן
 דאיגלאי מילתא למפרע שהיה קטן
 עד עכשיו שהביא שערות אלא חשיב
 ליה גדול לרב משמים עשרה
 ולשמואל מ"ח:

נעשה סריס למפרע. ולקי על
 חלב שאלל דלא חשיב
 התרתא ספק אע"ג דנשעת התרתא
 היה ספק שמה יציא שערות קודם י"ח
 דהשתא מיהא איגלאי למפרע שהיה
 גדול נשעת התרתא ולא דמי להכה
 את זה וחור והכה את זה (מכות טו).
 דאף לאחר שהכה את שניהם לא ידעי
 איזהו אצ"י א): איילוני' דר"מ
 יאה דה קנס. לשמואל נחא כיון סימני
 קטנות נמשכים עד י"ח א"כ אין כלל
 נעירות דימי נעירות הס נשעה חדשים
 הסמוכים לשמים עשרה כשפוסקין אז

ימי קטנות אבל לרב יואל לה קנס
 שפוסקין בזה ימי קטנות כמו בשאר
 נשים: והא תניא בן שמונה אסור
 לאיילוני' ואסור להיות צד קיימא
 לא היה אסור לטלטלו ומשני הצ"ע
 שגמרו סימנים דע"י סימנים יס
 היכירא להוציא מתורת נפל ב' שנה
 לרבנן כדאשכחן לרבי דמי גמרו סימנים
 חשיב צד קיימא בשלשים יום כשאר
 ולדות ומילתיה דר' אבהו כרבינא אבל
 אין לפרש דלרבנן אין יואל לעולם
 מתורת נפל ולרבי ב' שנה ור' אבהו
 כרבי דא"כ כי פריך ארצה מוספאה
 כמאן כרבי הוה ליה למיפרך אר'
 אבהו דקאי ביה ועוד דאס כן רבה
 מוספאה אפילו כרבי לא חמי דלא
 חשיב לר' בר קיימא לומר דאשתיה
 אלא ע"י הוכחה תיירא שמי' כ' שנה ב'
 אלא נראה לר"י כדפרישנו ונראה
 דאפילו נגמרו סימנים דאסור לטלטלו
 דמתוספתא בזה ההיא דבן ח' הרי
 הוא כבאן ואסור לטלטלו קמי' איזהו
 בן שמונה שלא כלו לו חדשיו והיינו
 דאפילו גמרו דאין יואל מתורת נפל
 בשלשים יום אלא ע"י עשרים ומילתא
 דלא שכיח היא ואסור לטלטלו:
 כיון

ובן שמונה מי קחיי והתניא
 וכן שמונה הרי הוא באבן ואסור לטלטלו אבל אמו שוחה עליו ומניקתו

בפני
 תוס' חד מקמאי
 א"ר אבהו סימני סריס
 ואיילוני' וכן שמונה אין
 עושין בהם מעשה עד
 שיהיו בן עשרים פריש'
 סימני סריס ואיילוני'
 להחזיקם בגדולים וכן ה'
 [להחזיקן] בן קיימא אין
 עושין בהן מעשה עד
 שיהיו בן עשרים ופרישין
 בן ח' מי קחיי והתניא
 בן ח' הרי הוא כאבן
 ואסור לטלטלו הביע'
 בשלל גמרו סימני ואיכא
 דאמרי' הביע' כשגמרו
 סימני וזה וזה אחת
 היא דהתניא איהו בן ח'
 כל שלא כלו לו חדשיו

עין משפט
 גר מצוה

קח א' מ"י פ"ב מהלכות
 אסורי מנחת ה"ז:
 קח ב' מ"י פ"ב מהל'
 אסות הל' ד יא
 סמג עיין ב' טו"ע דה"ע
 סימן קנה ספק יג יג וס'
 קנע ספק י:
 ק' ג מ"י (סס) טו"ע:
 שם ספק יג בנא"ה:
 ק"א ד מ"י פ"ו מהל'
 ממרס הלכה ה ו:
 ק"ב ה מ"י פ"ב מהל'
 אסות הלכה ה:
 ק"ב ר מ"י שם הלכה ד יא
 טו"ע שם סימן קנה
 ספק יג:
 ק"ד ז מ"י פ"א מהל'
 מילה הלכה יג
 ופכ"ה מהל' שנת הלכה ו
 טו"ע א"ח סימן טל ספק
 ח וטו"ע י"ד ס' רסו
 ספק יא:

תוספות ישנים

ושמואל אמר קטן היה
 בזה שעה וסא דאמרי'
 לקמן אחריו מריס חמה כל
 שהיה בן עשרים ולא הביא
 שמי' שערות וא"כ הדין
 לאחר מכאן הרי הוא
 כסריס לכל דבריו וא"כ
 מתקנין ליה בגדול וכן
 מחשיבין נקבה ל"ח כמו
 זכר ל' שנה. י"ל דלקמן
 מיימי נשעת שנת עשרים
 ואילך להחשיב כסריס
 וא"כ בנא' פליגי רב
 ושמואל אי לקינן הא א"א
 לומר דהא לא הוה ממן
 קרין ואי ללקות א"ר מני'
 לקי תהלתא ספק הוה ונול'
 שמה התרתא [ועי'
 בתוספות ד"ה נעשה]:
 א) ובהו נחא דלא דמי
 לממרו לו אל תומיר דחשיב
 ליה תהלתא התרתא ספק
 לפי שגדול לא יתבאר
 הדבר שמה ההתרתא
 התרתא ודאי דנשעת
 יס שבות צינסיס לאכלה
 ובסוף היום ליכא למימר
 דא"א לתנא' אבל הכא
 מתבאר הדבר שהיה גדול
 נשעת שאלל חלב וגם כי
 היתה התרתא ודאית:
 (ועוד קשה דאמר לקמן
 כיון דאצ"י רש"י דאמר
 משתה כרביס עבד וא"כ
 משמע דרש"י סבר כרבי
 ולא נהירא שרי רבי לא
 חשיב ליה בר קיימא עד
 שהיה בן עשרים ורש"י
 קאמר מכיון ששהה שלשים
 בר קיימא הוא: